

meg mennyországnak szoktunk nevezni. Magasból tekint ránk, figyel minket, mosolyog ránk, s rajzolgatja az örökkévalóságban műveit, ahonnan mindent jobban átlát, mint itt e földön, mindent jobban átfog, mert az Úr megmutatja neki a világ egészét, talán inkább a jót, mint a rosszat. Köszönjük mosolyát, huncutságait, és kívánom, hogy eljusson abba az új paradicsomba, oda ahol a madarak, kis

papagájok helyett immár angyalok kórusa zengi a végtelen alleluját. Arnold mester, béke Veled, nézz ránk az örökkévalóságból.

(Elhangzott 2015. február 13.-án a Farkasréti temető Makovecz termében. A temetésen még Feledy Balázs művészeti író és Scheffer Erzsébet író, újságíró emlékezett a Mesterre.)

Elhunyt Karácsony Ernő székelyudvarhelyi festőművész

Megerősített források szerint tegnap este nagyon rossz állapotban érkezett be a székelyudvarhelyi kórház sürgősségi osztályára Karácsony Ernő, ahol éjszaka fél tizenkettőkor érte a halál.

A nem csupán Székelyudvarhelyen és Erdélyben, de a határokon kívül is sokak által ismert örmény származású festőművész orvosa szerint a szíve mondta fel a szolgálatot 47. születése napja után pár nappal.

Az udvarhelyszéki művészetpártolók, egyszerű tárlatlátogatók számára Karácsony Ernő nem szorul különös bemutatásra. Kalandos életének mozzanatait, munkamódszereit, lendületes stílusát sokan ismerik. Máréfalván otthonra lelt, székelyföldi galéria álmának megvalósítása elégtételt jelentett számára is, hiszen bábáskodott a létrejötténél.

1968. január 18-án, Székelyudvarhelyen született az örmény gyökerekkel rendelkező festő. Először Székelyudvarhelyen 15 évesen nyitottak munkáival tárlatot, azóta New Yorktól Dániáig, Ljubljanától Melbourne-ig jelen volt minden

számottevő galériában, több ezer festmény őrzi ecsetvonását, nevét. Olajfestményei álom-, illetve látomásszerűek, rendkívüli tehetsége mindegyiken ott vibrál, ég és tükröződik. Vibrál, mert a színkombinációk ezt az érzést keltik, ég, mert a színválasztás ezt juttatja eszünkbe – mintha a művész belső tüze vetítődne a vászonra –, ez szinte már védjegye, mint ahogy a fénysugár megtörik a víztükrokn.

Karácsony Ernő festészete nem redukálható mindösszesen a táj különös és a lélek bonyolult ábrázolataira, összefonódásaira, mert létezik számtalan helyen, a formák közt egyféle félreérthetetlen lágy vonal, női csipő, vállak, erős combok, törekeny nyakívek – azaz Karácsonynál a szenvedély és drámaiság a nőkből és asszonyokból is fakad, nemcsak a tájhoz fűződő bensőséges és sajátos viszonyból.

„Legfennebb az első képeinél még látszik egyfajta bizonytalanság, önkeresés, viszont Karácsony Ernő már ekkor se tájfestő a szó valódi értelmében: kompozícióiban a táj, fellegek, dombok, az izzás,

csak a benne lévő feszültség külső megjelenítésére szolgálnak, eszközök a kép végleges megfestésénél. Ha néhol felismerhető is a táj, annak csak elmosódott képe ötlük szemünkbe, a dombhátak végül is dombhátak, viszont csak körvonalakban sejtethetően, nincs fa, amely különböző színekben pompázna, nem felismerhető az évszak, ha van egyáltalán, csak elmosódott, csak sejtethető. A valódi égi mása. Vagy a valódinak a lélekben letisztult mása. Ecsetvonásai dinamikusak. (...) Karácsony Ernő festészete egy sajátos világ, festészet Székelyudvarhely különböző festőhagyományai között, amelyet már az első művektől meghatároz a festő egyénisége, személyiségének jegyei, s úgy hisszük, a Gyilkostó, Zetelaki-gát,

Mihály-havas, Kávézó hölgy stb. művek jelzik azt a gazdagságot, amelyet ez a festészet magában hordoz” - fogalmazta meg egyik kiállítása kapcsán Lőrincz György író.

A nem csupán Székelyudvarhelyen és Erdélyben, de a határokon kívül is sokak által ismert örmény származású festőművésznek több mint negyven kiállítása volt világszerte. Az egész város ismerte és tisztelte benne a drámaiság, érzékiség és spontaneitás művészetét.

Temetése szombaton, január 31-én 11 órától volt az udvarhelyi református temetőben.

(MIHÍR.ro Az igazi udvarhelyi hírportál, 2015. január 29.)

Dr. Száva Tibor-Sándor (Bécs)

In memoriam Karácsony Ernő (1968-2015)

Közel két évtizede annak, hogy megismerkedtem vele Szamosújváron. Akkor kaptam tőle ajándékba az első festményt. Később több festménye is került birtokomba hol ajándékba, hol vásárlás útján. Ezeket most már kell őriznem a távoli császárvárosi látogatása emlékére, amikor itt is találkozhattunk egy rövid időre. Akkor közös örmény származástudatunk ellenére parázs vita támadt köztünk, hogy melyikünk nagyobb székely.

Visszatérve Ernő életútjára, talán rövid ismertetőben tárnám azok elé, akik keveset tudnak róla. Székely-udvarhelyen született 1968. jan. 18-án, Karácson László és Lántzky Aranka gyermekeként. Édesanyja felmenője az a Lántzky család, akik tulajdonosai voltak a szentkeresztbányai

vasöntődének (Lántzky Sándor és Lántzky Ferencz). Szülővárosában érettségizett, majd Bukarestben reklám-grafikai diplomát szerzett és egy ideig ott is dolgozott ebben a szakmában. Örökölte festőművész elődeinek képességeit és már 15 éves korában kezdett festegetni. Egyéniségének formálásában nagy hatással volt apai nagybátyja, néhai Karácsony János gyergyószentmiklósi festőművész, a nagybányai festőiskola követője, és a tájat eleven lényként kezelő székelykeresztúri Ipó László, valamint a székelyudvarhelyi Bíró Gábor festőbarát. További modellálásában sokat jelentett az 1991 és 1993 között Szentendrén, Kóka Ferenc Munkácsy-díjas festőművész baráti társaságában eltöltött, megvalósításokban